

יום הכיפורים פרק שמיני יומא

פג.

עין משפט נר מצוה

כה א מיי פ"ב מהלכות
שבתא עשור הלכות ח
סמנ לאוין טט טושי"ע אר"ח
סי מתימ ספיק א:
סו ב טושי"ע ספיק א:
סז א שט ספיק ד:
סח ד שט ספיק א:
סח ה מיי פ"ד מ"ג
מחללת אסודת ה"ל
טו פ"ב מהלכות שבתא עשור
הלכות ח סמנ לאוין טט
טושי"ע אר"ח סי מתימ
ספיק ט:
עו מיי פ"ב מהלכות שבת
הלכות ח סמנ לאוין טט
טושי"ע אר"ח סי שבת
ספיק ט:
עא ז מיי שט ה"ל יח
טושי"ע אר"ח סי
שבת ספיק א:
עב ח מיי פ"ד מ"ג
מחללת אסודת ה"ל
טו טושי"ע אר"ח סי מתימ
ספיק ט:
עג ט י ב ל מיי שט
הלכות ח:

הא מדקתני סיפא אם אין שם בקיאינ מאכילין אותו ע"פ עצמו
מבדל דרישא דאמר צריך. והכי קאמר כל כמה דמנינ לאהדורי
אזקיאינ מהדרנין ולא סמכי' אחולה גופיה אלא היכא דליכא
זקיאינ כלל וכ"ש היכא דרופא זקי אומר אינו צריך וחולה אומר
צריך דלא סמכינ עליה להכחיש הזקי:
בז רב רב אשי אמר כל היכא
דאמר צריך אני. פלוגתא
דבנותא הוא אי הלכתא כמר בר
רב אשי אי לא צסקר תנאים
ואמוראים כמז הלכתא כמר בר
רב אשי כנולא הש"ס לצר ממיפך
שזעית ואודיתא מיפך שזעית צפרק
שזעית הדיינין (שזעיות דף מה).
ואודיתא צפרק זה בזרר (פסנהדרין
דף כט): ור"ח כמז דהלכתא כותמיה
כנוליה הש"ס צר ממיפך שזעיה
ומיוורי חוורי גזי כומת הגידין שיליה
פרק בהמה המקשה (חולין דף עז):
וסמינך הפך לכן ורז האי רובינו
גרשום ז"ל פסקו להלכתא כותמיה
(זכר) כמיפך שזעית ואודיתא וכנולי
הש"ס לא א:

ורכו רשעים מרחס. נעשו זרים ונתנכרו לאזניהם שזעמים: אלר
פירי. להפקיע שגעים ותניא (ב"ב דף ק"ג): אין אולרין פירות צלרין
ישראל וכל דבר שהוא חיי נפש לפי שזמפקיעין את השערים:
תונבא. שטות אסטורדישו"ן מחמת חוליו: על פי זקיאינ. תרי
ע"פ זקי לא וע"פ עצמו לא תיזבזא
ל' ינאי צנתויהו"ה. הכא צנאי
עסקינן. דאמר חולה לא צריך
והשמועינן מתני' דשומעין לרופאין:
וניספו ליה על פי זקי. דהא צנאי
נמי אמר ר' ינאי דשומעין לרופא:
ואע"ג דאמר רב ספרא. דהא דאמור
צנט תרי כמאה ומאה כמרי לענין
עדות הוא דאמור אכל ענין אומדנא
צמר דעות אזלינן אשמעינן צנתני'
דכי אמנינן זיל צמר דעות צאומדנא
דמוונא כגון צמומא ששמין לצעל
חזב אכל צאומדנא דחולה אף על גב
דרובא אמרי לא צריך כיון דליכא תרי
דלמרי צריך ספק נפשות להקל: מכלל
דרישא דאמר צריך. ואפ"ה קמתי
מתני' ע"פ זקיאינ אף ע"פ עצמו לא:
צמה דברים אמורים. דמאכילין אותו
ע"פ זקיאינ כלומר דבעינן זקיאינ
דאמר לא צריך ואמרי זקיאינ צריך
מאכילין אותו אכל אמר צריך אי אס
אין שם זקיאינ תרי דלמרי לא צריך
אלא חד מאכילין אותו ע"פ עצמו כר'
ינאי דאמר שומעין לחולה: מר בר
רב אשי אמר. הך סיפא לא מפרש
הכי דמשמע דהיכא דאמר צריך אינו
ואיכא תרי דלמרי לא צריך לא
ציימתינ ליה הו לא אמרי' דהיכא
דאמר צריך אינו ואפ"ה איכא מנאה
דלמרי לצ צריך ציימתינ ליה מאי
טעמא לב יודע מרת נפש: הכי
ג"י סנ אס אין שם זקיאינ מאכילין
אוסו על פי עצמו טעמא דליכא
זקיאינ הו איכא זקיאינ לא הכי
קאמר צמה דברים אמורים דאמר
לא צריך אכל אמר צריך אינו אין שם
זקיאינ כלל מאכילין אוסו וכו'. אין
שם זקיאינ כלומר אין זקיאינ כלום:
מתני' מי שאחזו בולמוס חולי
האחזו מחמת רעבון עיניו כחות והוא
מסוכן למות וכשמרליתו חזרת צידוע
שנתרפא: כלב שוטה. מפרש בגמ' (ט):
אין מאכילין מהצר כד שגו. ואע"פ
שנוגינן הרופאים צרפואה זו אינה
צרפואה גמורה להחיר לו איסור
(ט) צמה טעמא על כך: ור' מטיא בן
הושע מתייר. קסבר רפואה גמורה היא:
אוסו הקל הקל. אס אין לנו דברים מותרים כדי נרכו ויש לפנינו מיני איסורין מאכילין אותו הקל הקל שזהו: טעל ושזיעות מאכילין
אוסו שזיעות. לאחר זמן הדיעור שהטבל צמיחה צידי שמים והשזיעות צעשה: דאפשר צחולין. שיש די צחולין של טעל זה להאכילו
לאחר שמיטל תרומתו: דכולי עצמא לא פליגי דמפקינן ליה ומספינן ליה. חולין ואין מאכילין אותו לא טעל ולא תרומה: כי פליגי
דלא אפשר צחולין. אלא אס כן אוכל את כולו וקאמר מאכילין אותו הטבל כמות שהוא ולא יפרישו ממנו תרומתו להאכילו תרומה לעמיה
וחולין לעמנו וכן תימא אומר מוטב שיפרישו תרומתו ויאכילוהו כל אחד לעצמו ולא יאכילוהו טעל כמות שהוא: מר סבר טעל חמור.
שאפי' לכהניס אינו ראוי: ומר סבר תרומה חמורה. שאין לה יתר אלא טעל אפשר דמתקן להו וחולין יהו ראויין לכל אדם:

א) שבת קטע. וש"ן,
ב) תמורה טו: ובשזעיות
מז. אמר רבי ר"ה ברי
ד"ר לרב פפא, א) ג'ל
ה"ת וכן אמת צדק
והרש"ש ז"ל: ערבי ז'
ה) וסופי פ"ד ה"ה,
ו) וצנורין פ"ד כעין
טרידת דעת בעלתא,
ח) נ"ע ז', ט) עיין ספ"ה
דללח"ס, י) רש"א מ"ו,
כ) ונ"י מ"ס פסנהדרין כע:
ד"ה מר ומוס' שזעיות מה.
ד"ה ולמר ומוס' חולין ע:
ד"ה מר ומוס' מכות פ:
ד"ה והו דף טו. ד"ה
אלמנה.

תורה אור השלם

- זרר רשעים מרחס
העו מבסין דברין קוב:
החלים חז ד
לב יודע פות נפשו
ובשמחתו לא יתערב
משלי י"ד

לעוי רש"י

איסטורדישו"ן.
עילוף, הלם, מבוכה.

מוסף רש"י

ספק נפשות. לוי נפשו
דלא וכללו העדה כמז
(כתובות טו. ב"ק טז:
פסנהדרין עט.).

תוס' ישנים

וחוה אמר צריך כו'.
ובגין שרע להיות מוקד,
דאס לא קן אין מאכילין
אוחו. ולא דמי להיה צריכה
לגט שמתיבתא מלכתא על
את הגר ומוקמינן לה צ"ל
מפנין (שבת קטע, ב)
כמומא, ומשמע שמללינן
לה כנסת ואפ"ה אינה
אומרת כן, דהתם גמי קיס
לבו לרפנן דציווי דעתא
דהלקת הגר דליה איכא
פיקוח נפש. וטעל דלת
לקתן אמרינן שזכר דלת
ומילואי, איכא נמי פיקוח
נפש למינן, אכל צנאלתן
חולה בעינן שיאמרו או הו
שאוה קצין שנין מחמת
צריכה ארין (פסנה) כן
יכדו עלו חוליו. ויש
ספרים שמתבן צין צה
מילתיה דר' ינאי פשיטא
ספק נפשות להקל, מוה
דמתיא הו דקאמר חולה
אגב (אמיני) ובישתייה וכן
(אמרי' צריפין אט) (אמריה
צריכה ארין מתלגין עליה
השבת, כולו מיירי דמתמת
ולגט סכנה אומר כן. מ"ד.
אמא אביי ובטעמא.
ח"ד מי שאחזו בולמוס
מאכילין אותו הקל הקל,
טבל ונבלה מאכילין אותו
נבלה, (נבלת) ושביעית

רבינו חננאל

חולה מאכילין אותו על
פי בקיין. אין שם בקיין
מאכילין אותו על פי עצמו
עד שיאמר דיי. א"ר ינאי
חולה אמר צריך (חולה)
[רופא] אומר אינו צריך
מאכילין אותו על פי
עצמו. מאי טעמא לב יודע
מרת נפשו. רופא אומר
צריך חולה אומר אינו
צריך שומעין לרופא, מאי
טעמא תונבא נקטי ליה
וספק נפשות להקל. תנן
חולה מאכילין אותו וכו',
ואע"ג דאמר רב ספרא
תרי כמאה ומאה כמרי
הני מילי לענין. עדות,
אבל לענין אומדנא בתר
דעות אזלינן, הני מילי
לממנא אבל הכא ספק
נפשות להקל. מר בר רב
אשי אמר כל היכא דאמר
חולה צריך אני, אפי' ק'
מאמרי אן צריך, לחולה
שומעין אן צריך, לחולה
שומעין כדתיב לב יודע
מרת נפשו. ומקשה ליה
ממתני דקתני מאכילין
אוחו על פי בקיין. מתייר
הכי קתני, כמה דברים
אמורים בדלא אמר חולה
צריך אני, אבל אס אמר
חולה צריך אני, אין שם
בקיין, כלומר אין משגיחין
לבקיין אלא מאכילין אותו
ע"פ עצמו, מאי טעמא
לב יודע מרת נפשו.
מי שאחזו בולמוס. פי'
שלמוס בלשון יון גרונן
ב שור. כלומר זה החולה
(אולי) אוכל הבחב לחחון
השור, מאכילין אותו אפי'
דבר טמא עד שיאמרו
עיניו. מנא יודעין שהאירו
עיניו, כדי שיכיר בין טוב
לרע. אמר אביי ובטעמא.
ח"ד מי שאחזו בולמוס
מאכילין אותו הקל הקל,
טבל ונבלה מאכילין אותו
נבלה, (נבלת) ושביעית
בן תימא אומר תרומה ולא
מתיקן ליה. תרומה ולא

הכי
לענין עדות אבל לענין אומדנא בתר דעות אזלינן וה"מ לענין אומדנא
דמונא אבל הכא ספק נפשות הוא והא מדקתני סיפא ואם אין שם בקיאינ
מאכילין אותו על פי עצמו מכלל דרישא דאמר צריך חסורי מיחסרא והכי
קתני בד"א דאמר לא צריך אני אבל אמר צריך אני אין שם בקיאינ תרי אלא
חד דאמר לא צריך מאכילין אותו על פי עצמו מר בר רב אשי אמר יכל
היכא דאמר צריך אני אפי' איכא מאה דאמרי לא צריך לדידיה שמעינן
שנאמר לב יודע מרת נפשו תנן אם אין שם בקיאינ מאכילין אותו ע"פ עצמו
טעמא דליכא בקיאינ הא איכא בקיאינ לא ה"ק בד"א דאמר לא צריך אני אבל
אמר צריך אני אין שם בקיאינ כלל מאכילין אותו ע"פ עצמו שנאמר לב יודע
מרת נפשו: מתני' מי שאחזו בולמוס מאכילין אותו אפי' דברים טמאים
עד שיאורו עיניו מי ששכחו כלב שומה אין מאכילין אותו מחצר כבד שלו
ור' מתיא בן חרש מתיר ועוד אמר ר' מתיא בן חרש החושש בגרונו משטילין
לו סם בתוך פיו בשבת ימפני שהוא ספק נפשות וכל ספק נפשות דוחה
את השבת מי ששנפלה עליו מפולת ספק הוא שם ספק אינו שם ספק חי
ספק מת ספק כותי ספק ישראל מפקחין עליו את הגל מצאוהו חי מפקחין ואם
מת יניחוהו: גמ' ת"ר מי ששכחו כלב שומה אין מאכילין אותו הקל הקל
טבל ונבילה מאכילין אותו וכו' מי שאחזו בולמוס מאכילין אותו הקל הקל
תנאי היא דתניא מאכילין אותו טבל ואין מאכילין אותו תרומה בן
תימא אומר תרומה ולא טבל אמר רבה להיכא דאפשר בחולין דכולי
עלמא לא פליגי דמתקנינן ליה ומספינן ליה כי פליגי בדלא אפשר בחולין
מר סבר טבל חמור ומר סבר תרומה חמורה מר סבר טבל חמור אבל
תרומה חזיא לכהן ומר סבר תרומה חמורה אבל טבל אפשר לתקונה
אפשר
נבלה, טבל ושביעית שביעית, טבל ותרומה תנאי היא דתנאי מאכילין אותו טבל ולא תרומה, בן תימא אומר תרומה ולא
טבל, ואוקימנא כי פליגי בדלא אפשר לתקוני, אבל בדאפשר לתקוני כולי עלמא מתקנין ליה. תרומה ולא

אשי אמר כל היכא דאמר צריך אני כו'. וכוותיה קיימא כן דהו צנאלה, ועד קיימא כן כוותיה כנולי תלמודא צר ממיפך
שזעיה ואודיתא כמו כחזבו צמעות באגוסינו כמו שפירשינו בשזעיות (מא), אן.